

РЕШЕНИЕ

№ 64

гр. Търговище, 15.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ТЪРГОВИЩЕ в публично заседание на
шестнадесети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: МАРИАНА Н. И.

Членове: БИСЕРА Б. МАКСИМОВА
БОРИС Д. ЦАРЧИНСКИ

при участието на секретаря АНАТОЛИЯ Д. АТАНАСОВА
като разгледа докладваното от МАРИАНА Н. И. Въззивно гражданско дело
№ 20223500500099 по описа за 2022 година

Производството е по чл. 258 и сл.от ГПК.

Образувано по въззивна жалба на Р. Й. ИВ., ЕГН *****, от гр. Търговище,
действаща чрез процесуален представител адв. Цв. И., ТАК, срещу решение 90/23.02.2022 г.,
постановено по гр.д. № 1305/2021 г. по описа на Районен съд - Търговище.

С обжалваното решение първоинстанционният съд е ПРИЗНАЛ ЗА УСТАНОВЕНО
съществуването на вземания в полза на “ПЪРВА ИНВЕСТИЦИОННА БАНКА” АД, ЕИК
*****, гр.София, против Р. Й. ИВ. с ЕГН ***** от гр.Търговище за следните суми:
изискуема падежирала главница в размер на 2377,73 евро от 22.04.2016 г. до 10.02.2022 г.,
падежирала договорна лихва в размер на 1064,30 евро за периода от 22.04.2018 г. до
10.02.2022 г., ведно със сумата от 55,74 евро, дължима съгл. чл. 6 от ЗМВИП за периода
13.03.2020 г. до 13.05.2020 г., обезщетение за забава върху главницата в размер на 679,63
евро за периода от 22.04.2018 г. до 13.03.2020 г. и от 14.05.2020 г. до 14.04.2021 г. и 82,83
евро разходи за уведомления - нот. покани, връчени чрез нотариус, ведно със законната
лихва върху главницата от 22.04.2021 г.(датата на депозиране на заявлението по чл. 417 от
ГПК) до изплащане на задължението, претендирани против ответника - поръчител по
Договор за банков кредит № *****/22.02.2013 г., за които е издадена заповед за
незабавно изпълнение по чл. 417 ГПК № 292/26.04.2021 г., с отстранена ЯФГ с
разпореждане № 1057/13.05.2021 г., постановени по ч.гр.д.№ 591/2021 г. по описа на РС
Търговище, като за разликата до пълните предявени размери за главница преди 22.04.2016 г.
и за договорна лихва преди 22.04.2018 г., Е ОТХВЪРЛИЛ исковете, като погасени по

давност, на осн. чл. 110 и чл. 111, б.,в” от ЗЗД, а за периода след 10.02.2022 г. – Е ОТХВЪРЛЕН иска за главница, като неоснователен, на осн. чл. 422, ал.1 във вр. с чл.415, ал.1 от ГПК във вр. с чл. 60, ал. 2 от ЗКИ и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД. С решението е намалено, като прекомерно, адвокатското възнаграждение, платено от ответника, от 3 000 лв. на 2 000 лв., на осн. чл. 78, ал. 5 от ГПК и “ПЪРВА ИНВЕСТИЦИОННА БАНКА” АД, ЕИК ***** е ОСЪДЕНА да заплати на ответницата 532,36 лв. - разноски по делото, по съразмерност и след компенсация, на осн. чл. 78, ал. 1, ал. 3 и ал. 5 от ГПК.

Считайки решението за незаконосъобразно и постановено при съществени процесуални нарушения, както и в противоречие с тълкувателната практика на ВКС (в изложението са посочени т. 19 от ТР 4/2013 г. ОСГТК на ВКС и ТР 5/2019г. на ОСГТК на ВКС), по изложени в жалбата доводи и съображения, въззивницата моли за отмяна на решението и отхвърляне на исковата претенция като неоснователна.

Оплакванията са:

-За ответницата е останало *„неясно по какъв начин банката ищец е обявила договора за кредит за предсрочно изискуем, изтекъл е периодът, в който длъжникът не е платил, за да бъде ангажирана отговорността на поръчителя“*;

-Съобразно мотивите на съда било видно, че предсрочна изискуемост на кредита не е настъпила, като съдът е отбелязал, че е недопустимо поръчителят да бъде поставен в по-неблагоприятно положение от длъжника, но независимо от този извод, неправилно и в противоречие със закона (не се сочи правна норма) и със събраните по делото доказателства, съдът е приел, че дължимите суми следва да се изчисляват за периода от 22.04.2016 г. до приключване на съдебното дирене на 10.02.2022 г. Според въззивника, така постановено, решението е немотивирано, противоречиво и постановено в нарушение на материалния закон и тълкувателната практика на ВКС;

-Макар съдът в мотивите да е приел, че ответницата е отговорна за част от дълга, липсвал отговор на въпроса за каква част от дълга е отговорна и на какво правно или фактическо основание;

-Акцентираща, че с отговора на ИМ, е направено възражение, че в договора за кредит липсвало уговорено плащане, съобразно погасителен план, като същевременно договорът е с краен срок за погасяване през 2023г., който към момента на предявяване на иска още не бил настъпил, позовавайки се на ТР 5/2019 г. по тълк.д. 5/2019 г. на ОСТК на ВКС, 6-месечния срок започва да тече от настъпване изискуемостта на целия дълг, вкл. в хипотезата на предсрочна изискуемост; и т.к. в случая предсрочна изискуемост не е настъпила, следва да се приеме, че договорът не е прекратен и задължението на ответницата за плащане „би възникнало в бъдещето и исковата претенция срещу нея е вероятно преждевременно предявена“.

В срока по чл. 263 ГПК е постъпил писмен отговор от насрещната страна, ищец в първоинстанционното производство – „ПИБ“ АД, чрез пълномощника му ст.юриск. Д.Д., със становище за неоснователност на въззивната жалба, с изложени подробни съображения, че

обжалваното решение е правилно и обосновано, обуславящо потвърждаването му. Претендира разноски за въззивната инстанция, вкл. юриск.възнаграждение в размер 150 лв.

Доказателствени искания не са направени.

В с.з. пред въззивната инстанция страните поддържат исканията и възраженията си. Претендират разноски.

Преценката за допустимост на жалбата е сторена от съда с определението по чл. 267 от ГПК.

Както е посочил в определението си по чл. 267 ГПК, настоящият състав намира, че макар да е изложено оплакване за неяснота в исковата молба, от понататъшните пояснения, направени в жалбата, относно естеството на тази яснота, е видно, че се касае до възражения относно основателността и доказаността на твърдението на ищеца за обявена предсрочна изискуемост, което е въпрос по съществото на спора, а не нередовност на исковата молба.

За да се произнесе по същество и при преценката по реда на чл. 269 ГПК, като провери и обсъди събраните по делото доказателства, съдът намира следното:

Решението е валидно и допустимо.

Предявеният установителен иск за дължимост на посочените суми е обоснован от твърденията на ищеца, че по сключения на 22.02.13 г. договор за банков кредит № *****/22.02.2013г. с П.Ц., за сумата 3 750 евро, обезпечен с поръчителството на ответницата Р. Й. ИВ., с ЕГН ***** от гр.Търговище, кредитополучателят не изпълнявал задълженията си по изплащане на дължимите суми, съгласно погасителния план към договора, допускайки просрочие на дължими, но непогасени плащания, считано от 20.04.2013 г., поради което бабата обявила кредита за предсрочно изискуем от 15.04.2021 г., на длъжниците били изпратени уведомления, съответно: на кредитополучателя, по реда на чл. 47, ал. 1 от ГПК, чрез 3 бр. разписки, а на ответницата-поръчител - връчено лично на 01.02.2021 г., и доколкото плащане по кредита не постъпило, ищецът се снабдил със заповед за незабавно изпълнение по чл. 417 № 292/26.04.2021г., с отстранена ЯФГ с разпореждане № 1057/13.05.2021г., постановени по ч.гр.д.№ 591/2021г. по описа на РСТ, възразена от ответницата в срока по чл. 414 ГПК, обуславящо правния му интерес от предявяване на процесните установителни иски за съществуване на вземанията, присъдени със заповедта по чл. 417 от ГПК, а именно: главница в размер на 3725,17 евро, договорна лихва в размер на 3582,64 евро за периода от 20.06.2013г. до 14.04.2021г.; обезщетение за забава в размер 1453,99 евро за периода от 20.04.2013г. до 12.03.2020г., 55,74 евро договорна лихва за периода от 13.03.2020г. до 13.05.2020г. вкл., сумата от 552,84 евро обезщетение за забава за периода от 14.05.2020г. до 14.04.2021г. вкл., просрочено обезщетение за забава в размер на 7,24 евро за периода от 15.04.2021г. до 21.04.2021г. и 82,83 евро разходи за уведомления/нот. покани, ведно със законната лихва върху главницата от 22.04.2021г. (датата на депозиране на заявлението по чл. 417 от ГПК) до изплащане на задължението.

В постъпилия в срока по чл.131 от ГПК отговор ответницата е изложила доводи за

нередовност на исковата молба (неяснота какво е искането и как е формирано), а по същество – е оспорила исковите претенции изцяло, като неоснователни, с възражения: заявената претенция е различна от тази, за която е издадена заповедта по чл. 417 ГПК; видно от договора за поръчителство ответницата се е задължила по ДБК от 22.02.13г., като в договора не е видно, че длъжникът поемал да плаща съобразно утвърден погасителен план, освен това с оглед крайния срок на договора 22.02.23 г. , тъй като тази дата не била настъпила, ответницата не била задължена да плаща чужд дълг, който следвало да се плати приблизително след 18 месеца; възражение за изтекла погасителна давност на вземанията, поради спиране на плащанията още през м. април 2013г., от която дата „е възникнало е възникнало и правото на банката да прекрати едностранно договора. От този момент, съобразно общите правила на ЗЗД, започва да тече и погасителната давност за банката, като кредитор да потърси вземането си“; заявила е и следното: „търсената защита по чл. 415 ГПК е срещу длъжника и мен като поръчител. Това е и защитата, която са получили. Не ми е известно, за причината, поради която банката предявява претенцията си спрямо мен“. Оспорен е договора за поръчителство, като се твърди, че същият не е подписан от ответницата, но в с.з. процесуалният ѝ представител е заявил, че няма спор по факта, че е сключен договор за поръчителство между банката и доверителката му и по връчване на уведомлението.

За да се произнесе, съдът прие за установено по фактите:

В изпълнение на Договор за банков кредит № *****/22.02.2013 г., сключен между ищеца и Петранка Юлиева Цветкова, на кредитополучателя е предоставен кредит в размер на 3 750 евро, със срок на погасяване 20.02.2023г. (чл. 3), при годишна лихва, формирана от базов лихвен процент от 7,99%, увеличен с надбавка от 8,51 пункта (чл. 4.) и ГПР 18,84%, обща дължима сума от 7 811,49 евро (чл.5). Съгласно чл. 10 от ДБК, дължими, но неизвършени в срок плащания по кредита се отнасят в просрочие и олихвяват с договорения в т. 4 лихвен % плюс наказателна надбавка в размер на законната лихва, считано от деня, следващ датата на падежа на съответната вноска (изр. 1), а банката има право да обяви кредита за предсрочно изискуем или да увеличи размера на лихвения процент по кредита, включително надбавката (изр.2). В т. 12 е уговорено, че за обезпечаване на вземанията на банката по предоставения кредит (главница, лихви, такси, комисионни и разноски), банката приема поръчителство от ответницата Р.Й., съгласно договор за поръчителство, неразделна част от договора за кредит. Към договора е представен и погасителния план (Приложение № 1), подписан от банката и кредитополучателя. С договор за поръчителство от 22.02.2013 г., сключен между ищеца и ответницата ответницата се е задължила пред банката да отговаря за изпълнението на задълженията на П.Ц. по ДБК № *****/22.02.2013 г. в размер 3 750 евро (както е посочено и в т.12 от ДБК), отговаря солидарно с кредитополучателя (т. 2), като в т. 11 е уговорено, че поръчителят се задължава при неизпълнение на главното задължение от страна на кредитополучателя и без да е необходимо банката да насочи иска си първо към кредитополучателя, да внесе при първа покана, доброволно, всички дължими суми, вкл. лихвите и разноските.

Съгласно чл. 10.1.2, б.”а” от ОУ към договора за кредит, банката има право да обяви кредита за изцяло и предсрочно изискуем с писмено предизвестие до кредитополучателя за

срок, определен от банката, в случай, че кредитополучателят не извърши което и да е плащане по договора повече от 5 работни дни след датата, на която плащането е станало изискуемо.

Представени са нотариални покани за връчване на уведомлението до кредитополучателя и поръчителя за обявяване на предсрочната изискуемост на кредита – връчено на ответницата лично на 01.02.21 г., а по отношение на кредитополучателя – ищецът се е позовал на връчване в хипотезата на чл. 47, ал. 1 от ГПК, прилагайки 3 бр. разписки за връчване на нот.покана, видно от които адресът на кредитополучателя е посещаван от служител на нотариуса на 17.09.2019 г., 05.10.2019 г. и 29.10.2019 г., като е посочено, че и при трите посещения на адреса входната врата на блока е заключена, не е открито лице за информация и е залепено уведомление по чл. 47 от ГПК на входната врата. От Разписка № 3/01.02.2021г. към нотариална покана № 34, том1, рег.№ 835/01.02.2021г. на нотариус

От заключението по назначената СИЕ, неоспорено от страните, се установява, че са налице дължими суми по договора за кредит, а именно: главница в размер 3 725,17 евро; договорна лихва в размер на 3 582,64 евро за периода от 20.06.2013г. до 14.04.2021г.; лихва за просрочия за периода от 20.04.2013г.- 12.03.2020г. в размер 1 453,99 евро; лихва за периода 13.03.2020г.-13.05.2020г. - 55,74 евро (без наказателна база по чл. 6 от ЗМВИП); лихва за просрочия за периода 14.05.2020г. - 14.04.2021г. в размер 552,84 евро; обезщетение за забава за периода 15.04.2021г. - 21.04.2021г. в размер 7,27 евро и 82,83 евро -разноски за разходи за уведомителни писма-покани за предсрочна изискуемост, по представени фактури по делото.

В табличен вид в ССЕ установените като дължими главница и лихви, са разбити помесечно, съобразно падежите на отделните вноски и извършените плащания.

Вещото лице е установило, че по кредита са извършени плащания от длъжника на 27.03.2013 г. в размер на 130 лв., на 03.07.2013г. - 250лв., като други суми по договора не са внасяни нито от длъжника, нито от поръчителя.

При тези факти, от правна страна съдът намира следното:

Предявеният иск намира своето правно основание в разпоредбата на чл. 422, ал. 1 вр. с чл. 415 ГПК вр. с чл.60,ал.2 от ЗКИ и чл. 86,ал.1 от ЗЗД.

Видно е от съпоставката на описаните в заповедта по чл. 417 ГПК и в претендираните иски суми, посочени в петитума на исковата молба, че има абсолютна идентичност между сумите, поради което и възражението на ответницата в тази насока е неоснователно.

Няма спор относно фактическата обстановка по сключване на ДБК, по сключения договор за поръчителство (с оглед и заявеното от ответницата в първото с.з. пред районния съд). Няма спор и относно това, че по процесния ДБК длъжникът е направил две плащания, като след датата 03.07.2013 г. плащания не са извършвани.

Ищецът се е позовал на предсрочна изискуемост на кредита, в предвидената от т.

10.1.2. от ОУ към ДБК хипотеза, във вр. с чл. 60, ал. 2 ЗКИ – с уведомяване на солидарните длъжници преди заповедното производство с нарочни изявления.

Няма спор, че това изявление е връчено лично на ответницата.

Съгласно т.18 от ТР № 4/18.06.2014 г. на ВКС по тълк. д. № 4/2013 г., ОСГТК, в хипотезата на предявен иск по чл.422, ал.1 ГПК, ВКС приема, че обявяването на предсрочната изискуемост по смисъла на чл. 60, ал. 2 ЗКИ предполага изявление на кредитора, че ще счита целия кредит или непогасения остатък от кредита за предсрочно изискуеми, включително и за вноските с ненастъпил падеж, които към момента на изявлението не са били изискуеми, като предсрочната изискуемост има действие от момента на получаване от длъжника на волеизявлението на кредитора, ако към този момент са настъпили обективните факти, обуславящи настъпването ѝ. В настоящия казус ищецът не е доказал надлежно връчване на подобно изявление до длъжника- кредитополучател, тъй като видно от представените доказателства (3 бр. разписки) не е налице надлежно връчване по реда на чл. 47, ал. 1 от ГПК.

В тази връзка, след самостоятелната проверка по същество, въззивният съд изцяло споделя мотивите на районния съд, поради което и на осн.чл. 272 от ГПК препраща към тях и ги допълва:

Съгласно разпоредбата на чл. 141 ЗЗД поръчителят отговаря СОЛИДАРНО с кредитополучателя за всички последици от неизпълнението на главното задължение – главница, лихви, разноски (чл. 140 вр. с чл. 143 от ЗЗД), като право на кредиторът е да избере срещу кой от солидарните длъжници (в случая - срещу длъжника и/или срещу поръчителя) да предяви да поиска изпълнение на цялото задължение (чл. 122 от ЗЗД), при съобразяване с разпоредбата на чл. 147, ал. 1 от ЗЗД.

Съобразявайки съдебната практика, в т.ч. цитираната в мотивите на обжалваното решение, а именно решение № 233/3.07.2014 г.на ВКС по гр. д. № 7723/2013 г., ГК, IV г. о., изхождайки от приетата фактическа обстановка, се налага изводът, че не са налице основанията на чл. 60, ал. 2 ЗКИ, след като изявлението на банката (чрез нот.покана) не е връчено на длъжника-кредитополучател нито лично, нито в хипотезата на чл. 47, ал. 1 ГПК, след като и при трите посещения на посочения адрес – на 17.09., 05.10 и 29.10 през 2019г. е отразено само, че входната врата на блока е заключена, не е открито лице за информация и е залепено уведомление по чл. 47 от ГПК, като с изтичането на 14-дневния срок от залепването, и непотърсване на нот.покана нотариусът е счел, че същата следва да се счита за връчена по чл. 47 ГПК, след като не са изпълнени условията на закона - няма получени сведения, че лицето не живее на адреса, напротив, всеки един от трите пъти връчителят е констатирал, че входната врата на блока е заключена и не е намерил лице за информация, която констатация е различна от констатацията, че лицето не живее на адреса; при липсата на данни, че лицето не живее там, не може да се приеме, че са били налице и предпоставките за залепване на уведомлението, респ. нотариалната покана не е редовно връчена по чл. 47, ал. 5 ГПК вр. с чл. 50 ЗННД. Доколкото нотариусът изпълнява възложеното му връчване в този обсег, вкл. при възможност да извърши и справка в НБД „Население“ за постоянен и

настоящ адрес, за действащ трудов договор, и това не е извършено, то не само нотариусът не е извършил надлежно връчване, но и банката-заявител не е удостоверила усилията си да връчи уведомление за предсрочната изискуемост на длъжника съобразно изискванията на т. 18 от ТР №4/2013г. на ОСГТК на ВКС.

Без значение в случая е безспорният факт, че изявлението на банката за обявяване на предсрочна изискуемост е получено от ответницата на 01.02.2021г., тъй като, като поръчител по кредита, а не главен длъжник, ответницата не може да бъде поставена в лошо положение от лицето, чието задължение е обезпечила - обявяването на кредита за предсрочно изискуем означава изменение на падежа на плащане на целия кредит, т.е. обявяването на предсрочната изискуемост е едностранно изменение на съдържанието на договора от страна на кредитора само с неговото волеизявление.

Отговорността на поръчителя е акцесорна, защото може да съществува само за действително задължение - чл. 138, ал.2 ЗЗД. Ето защо, за да породи действие настъпването на предсрочната изискуемост по отношение на поръчителя, тя следва да е настъпила и по отношение на главния длъжник.

При тези изводи за недоказаност на твърденията на банката за надлежно обявяване на предсрочната изискуемост на ДБК по отношение на кредитополучателя, следва да бъдат съобразени постановките и задължителните указания в т. 9 от на ТР № 4/2013 от 18.06.14 г. по тълк. д. № 4/2013 г., ОСГТК, съгласно които съществуването на вземането по издадена заповед за изпълнение се установява към момента на приключване на съдебното дирене в иския процес, като в това производство нормата на чл. 235, ал. 3 от ГПК намира приложение по отношение на фактите, настъпили след подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение. Последователното прилагане на този принцип означава да се вземе, предвид и настъпването на падежа на определени вноски след предявяването на иска по реда на чл. 422, ал. 1 от ГПК, а съгл. ТР № 8/2017 г. от 02.04.2019 г., постановено по тълк.д. № 8/2017г. на ОСГТК, не е необходимо в исковата молба, съответно в заявлението по 417 ГПК, тези вноски да бъдат посочени самостоятелно, отделно от сумата, за която се претендира предсрочна изискуемост, за да бъде уважен искът в съответствие с основанието, на което е била издадена заповедта за изпълнение. Съгласно мотивите на цитираното ТР, съобразно правилото на чл. 162 от ГПК, при доказване от страна на ищеца на основанието за дължимост на сумите, за съда възниква задължението служебно да съдейства за определяне размера на просрочените вноски, доколкото не би бил установим от самите договорни клаузи.

С оглед горните изводи и доколкото приетото заключение на ССЕ, неоспорено от страните и приемащо се и от настоящата инстанция, като обосновано и компетентно, съдържа в табличен вид всички необходими факти и изчисления относно падежиралите погасителни вноски, техния размер- по компоненти, в т.ч. лихви, съобразно исковите претенции, по пера, за да се произнесе по предявения иск, съдът следва да обсъди въведеното от ответницата възражение за прекратяване на поръчителството и за погасяване на задълженията по давност с изтичане на петгодишен давностен срок от последното

плащане на 03.07.2013 г.:

За да бъде даден отговор на възражението по чл. 147, ал. 1 от ЗЗД – относно прекратяване на поръчителството, следва да бъде съобразено разрешението в ТР № 5/21.01.2022г. по тълк.д. № 5/2019 г., ОСГТК на ВКС, с което бе преодоляно противоречието в съдебната практика от кога започва да тече 6 м. срок по чл. 147, ал. 1 ГПК при уговорено погасяване на главното задължение на отделни погасителни вноски с различни падежи – съгласно цитираното ТР този срок започва да тече от настъпване на изискуемостта на целия дълг, включително в хипотеза на предсрочна изискуемост.

Предназначението на преклузията по чл. 147, ал. 1 ЗЗД е да санкционира именно бездействието на кредитора, който сам не се грижи за интереса си и след настъпването на изискуемостта на вземането си не предявява иск срещу главния длъжник, поради което след изтичането на установения от законодателя шестмесечен срок, поръчителството се прекратява (т. 4б от ТР № 4/18.06.2014 г. на ОСГТК на ВКС) и главният дълг остава без това обезпечение. С настъпването на тази преклузия кредиторът губи единствено обезпечението – поръчителството, но вземането му срещу главния длъжник не се погасява.

В конкретния казус, предвид гореизложените съображения, съдът приема, че предсрочна изискуемост не е настъпила, следователно срокът по чл. 147, ал. 1 от ЗЗД ОЩЕ не е започнал да тече, обуславящо НЕОСНОВАТЕЛНОСТ на възражението на ответницата за прекратяване на поръчителството.

По възражението за изтекла погасителна давност – чл. 110-чл.111 ЗЗД:

Това възражение е частично основателно, като се съобрази и установената съдебна практика на ВКС, установена в решение № 45/17.06.2020г. по т. дело № 237/2019г.на ВКС, II т.о. и др., че началният момент, от който започва да тече давностният срок за вземания за главница по погасителни вноски по договор за банков кредит, е моментът на изискуемостта на съответната вноска (предвид чл. 114, ал.1 ЗЗД). Задължението, поето от ответницата-поръчител, е относно уговорените вноски за погасяване на задълженията по процесния ДБК и следователно давността тече отделно за всяка анюитетна вноска от датата, на която плащането е било дължимо по отношение на банката (в този смисъл и Решение № 90/31.03.2014 г. по гр.д. № 6629/ 2013 г. на ВКС, IV г.о.).

Доколкото претенциите са за главница и за лихви, съответно следва да се приложи кратката тригодишна погасителна давност по отношение на лихви, съгласно чл. 111, б. “в” ЗЗД (така решение №130/15.04.2020г. по т.д. № 1829/2018г. на ВКС, I т.о.) и петгодишна погасителна давност по отношение на главницата, съгласно чл. 110 ЗЗД, разрешение, дадено и в решение № 45/17.06.2020г. по т.д. № 237/2019г. на ВКС, II т.о., доколкото не може да се приеме, че от една страна, кредиторът има право да търси изпълнение от изискуемостта за съответната част от вземането, но от друга страна, бездействието му да го направи не води до течение на давностния срок за тази част от вземането.

С оглед гореизложеното, дължимите суми за главница следва да изчислят за периода от 22.04.2016 г. (при заявление по чл. 417 от 22.04.2021 г.) до приключване на съдебното

дирене на 10.02.2022 г., която сума, изчислена предвид дадената в ССЕ разбивка, помесечно, възлиза на 2 377,73 евро, обуславящо основателност на иска за просрочена главница в този размер, като за периодите преди 22.04.2016 г. дължимите суми за главница са погасени по давност, на осн. чл. 110 от ЗЗД.

Дължимите суми за договорни и наказателни лихви следва да се изчислят от 22.04.2018 г. (с оглед чл. 111, б. „в“ ЗЗД), които изчислени по пера по исковите претенции, са както следва: падежира на договорната лихва по т. 4 от ДБК в размер на 1064,30 евро за периода 22.04.2018 г. - 10.02.2022 г., ведно със сумата от 55,74 евро, дължима съгл. чл. 6 от ЗМВИП за периода 13.03.2020г. - 13.05.2020г., обезщетение за забава върху главницата в размер на 679,63 евро за периода 22.04.2018г. - 13.03.2020г. и от 14.05.2020г. до 14.04.2021г. (в която част исковите претенции за лихви са основателни), а изискуемите преди тази дата суми са погасени по давност, на осн. чл. 111, б. „в“ ЗЗД, обуславящо неоснователност и отхвърляне на исковата претенция в тази ѝ част, при съобразяване и искането на ищеца за присъждане обезщетение за забава до 14.04.2021 г., като се има предвид и разпоредбата на чл. 6 от ЗМВИП.

Първоинстанционният съд е достигнал до същите правни изводи и краен резултат, поради което първоинстанционното решение следва да бъде потвърдено като правилно.

С оглед задължението на въззивната инстанция да се произнесе по всички възражения във въззивната жалба, въззивът приема следното:

Неоснователно е оплакването, като неотнормено към приетото от РСТ, че не е ясно по какъв начин банката е обявила договора за кредит за предсрочно изискуем, тъй като първоинстанционният съд е изложил подробни, ясни и категорични мотиви, съобразени със съдебната практика и цитираните ТР на ВКС, че в случая приема, че не е налице предсрочна изискуемост, който извод е споделен по-горе в мотивите и от въззивния съд.

Неоснователно е оплакването за неправилно приложение на чл. 147, ал. 1 от ГПК по съображения, че договорът е с краен срок за погасяване през 2023г., който към момента на предявяване на иска още не бил настъпил, поради което с позоваване на ТР 5/2019 г. по тълк.д. 5/2019 г. на ОСТК на ВКС, въззивницата, чрез процесуалния си представител, е извела довод, че тъй като в случая предсрочна изискуемост не е настъпила, следва да се приеме, че договорът не е прекратен и задължението на ответницата за плащане *„би възникнало в бъдещето и исковата претенция срещу нея е вероятно преждевременно предявена“*. Това оплакване, според настоящата инстанция, е неправилен прочит не само на цитираното тълкувателно решение, но и на самата разпоредба на чл. 417, ал. 1 от ЗЗД и на института на поръчителството. Решението е изцяло съобразено с тълкуването, дадено в цитираното ТР, за което въззивният съд е изложил съображения по-горе в мотивите.

Неоснователен е и доводът в жалбата, че решението е немотивирано, противоречиво и постановено в нарушение на материалния закон и тълкувателната практика на ВКС, тъй като не било ясно точно какъв е размерът на дължимите суми, липсвал отговор на въпроса за каква част от дълга е отговорна и на какво правно или фактическо основание, неправилно и в противоречие със закона и със събраните по делото доказателства, съдът е приел, че

дължимите суми следва да се изчисляват за периода от 22.04.2016 г. до приключване на съдебното дирене на 10.02.2022 г.. Първоинстанционният съд е изложил подробни мотиви защо при установена липса на предсрочна изискуемост, приема установителния иск за частично основателен по съответните искиви претенции, по пера, като е съобразил цитираната съдебна практика и тълкувателни решения на ВКС, извършил е самостоятелни изчисления на дължимите суми, изхождайки от приетата ССЕ, съобр. таблиците в заключението и погасителния план, Приложение № 1 към ДБК, при съобразяване с приложимите разпоредби на чл. 110 и чл. 111, б. "в" от ЗЗД, които суми са изчислени и от въззивния съд, по-горе в мотивите, и са идентични с тези, приети от РСТ.

По разноските:

Съобразно уважената/отхвърлената част от иска, от разноските в заповедното производство ищецът има право на разноски в размер на 234,03 лв. (при определено юриск.възнаграждение от 150 лв.)и в исковото - в размер на 343,61 лв., а ответникът има право на разноски в размер на 1 100 лв. (при основателност на възражението по чл. 78, ал. 5 от ГПК във вр. с чл. 7, ал. 2, т. 4 от НМРАВ, при фактическа и правна сложност на делото около средната за производствата по чл. 422 ГПК, обуславящо намаляване на адв.възнаграждение от претендираното и заплатено 3 000 лв. на 2 000 лв.), при което, ищецът дължи на ответницата разноски в размер 532,36 лв., по съразмерност и след компенсация, на осн. чл. 78, ал.1, ал. 3 и ал. 5 от ГПК.

Предвид изложеното решението на първоинстанционния съд и в частта за разноските е правилно и законосъобразно и следва да бъде потвърдено.

По разноските във въззивното производство: Предвид неоснователността на въззивната жалба, основателно се явява искането на въззиваемата страна за заплащане на разноски в размер на 150 лв. - юриск.възнаграждение.

Водим горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло решение № 90/23.02.2022 г., постановено по гр.д. № 1305/2021 г. по описа на Райнен съд - Търговище като правилно и законосъобразно.

ОСЪЖДА Р. Й. ИВ. с ЕГН ***** от гр.Търговище, ул."Стефан Караджа", № 7, вх. Г, ет. 4, ап. 31, да заплати на "ПЪРВА ИНВЕСТИЦИОННА БАНКА" АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление гр. София, бул. "Драган Цанков ", № 37, сумата 150 лв. (сто и петдесет лева), представляваща разноски във въззивното производство за юриск.възнаграждение – на осн.чл. 78, ал. 3 и ал. 8 от ГПК.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС в едномесечен срок от връчването му на страните, при условията на чл. 280 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____